

SLOVENSKA POSLANICA OB SVETOVNEM DNEVU GLEDALIŠČA

Gledališče mi je na stežaj odprlo vrata že v zgodnjem otroštvu. V garderobi moje mame so se rojevale številne izmišljene zgodbe o nesrečnih kraljicah, začaranih žabah, hudobnih škrtih, pametnih ježkih, radovednih lastovkah – skratka, moja otroška domišljija bi poletela v nebo, če ta mamina garderoba ne bi imela stropa! Ena želja pa nikakor ni hotela iz garderobe – ni hotela odleteti nikamor: želja, da bi tudi sama enkrat imela garderobo, in tako sem enkrat tudi sama imela garderobo. V njej se sicer niso sprehajale princeze in spletične, niti niso letale lastovke, pač pa so potihem vstopale najrazličnejše usode deklet, žena, mater ...

Gledališče mi je še enkrat na stežaj odprlo vrata v svojo brezčasnost. Znašla sem se na dolgem potovanju skozi zgodovino človeškega hrepenenja, sovraštva, ljubezni, nestrpnosti, pohlepa, solz in smeha, spletkarstva in laži. Z vsako novo vlogo sem se vedno znova učila razumeti in začutiti vse te labirinte človeške duše. Na tem desetletja dolgem popotovanju iz luči v temo in iz teme v luč sem na odru stala skupaj z izjemnimi igralci: z Majdo Potokar, Dušo Počkaj, Poldetom Bibčem, Štefko Drolc, Lojzetom Rozmanom, Rudijem Kosmačem, in se od njih naučila, da v tem poslu ni ne bližnjic ne sprenevedanja ne cenenosti – hvaležna sem jim za to.

Spoznala sem tudi moč besede in brezčasnost gledališča. Davno napisane besede grških klasikov zvenijo tako sodobno. V monodrami *Nemško življenje* govorim besede Goebbelsove tajnice izpred 80 in več let, ki zvenijo prav srhljivo današnje.

Ničesar se nismo naučili, ker preteklost ni naučila sedanjosti, da bi razumela prihodnost. In v tem času, ko padajo vrednote, ko kot razumna bitja izgubljam kompas – je treba govoriti, kričati z vseh odrov tega sveta ... Samo ne molčati!

Jaz, ki ta oder zapuščam, in tisti mladenič, ki nanj šele stopa, sva enaka, sva na istih okopih. Gledališče se ne bojuje ne s puškami ne z bajoneti ne z medcelinskimi raketami in droni – bojuje se z besedo, ki se je ne da ne sestreliti ne razstreliti!

Jaz nisem govorec ali pisatelj ali politik – sem samo igralka, ki zapušča ta oder, kateremu sem dala vse in še več, pa tudi dobila vse in še več od njega.

In za slovo naj zaželim: vztrajaj v svojem poslanstvu gledališče, ljubezen moja.

Marijana Brecelj, dramska igralka

Mestni trg 17, Ljubljana

www.zdus.si

info@zdus.si